

Radomír Socha

Skřítek Křesadýlko

a jeho neobyčejná dobrodružství

Ilustrace Zdenka Študlarová

bambóok

Radomír Socha

**Skřítek Křesadýlko
a jeho neobyčejná dobrodružství**

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6302. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2016
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-9335-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-9334-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-0052-1 (print)

Obsah

Jak chtěl Křesadýlko pro Rozárku duhové šatičky.....	5
Jak Křesadýlka přepadla mlsná a jaký to vzalo konec	17
Jak chtěl Křesadýlko všechny učesat na pěšinku.....	27
Jak se Křesadýlko pokoušel chytit štěstí	35
Jak Křesadýlko pomohl najít šnekovi ztracený domeček.....	43
Jak se Křesadýlkovi do chaloupky vloupal nezvaný host	53
Jak Křesadýlko vyléčil jezevce z mrzoutství	61
Jak Křesadýlko vyhnal mrazivého šotka a odnaučil meluzínu kvílet	67
Jak se Křesadýlko snažil uspíšit příchod jara a jak to dopadlo	73
Jak se Křesadýlko s Rozárkou zasnoubili	81

Jak chtěl Křesadýlko pro Rozárku duhové šatičky

Konečně se ohlásilo léto. Sice pomalu, ale bylo konečně tady. Všichni v lese na něj už netrpělivě čekali, protože se těšili, až bude zase teplo. A netěšili se marně. Léto přišlo s plnou parádou. S horkem i se zralými lesními jahodami. Zvláště na prosluněných okrajích lesa jich bylo požehnaně. Všude se to jimi jen červenalo – radost pohledět!

Jakmile se to po lese rozkřiklo, nastal mezi skřítky pořádný mumraj.

„Dozrály jahody!“ ozývalo se ze všech koutů lesa.

Les byl najednou plný skřítků, i těch, kteří byli jinak líní vystrčit hlavu z postele. Kdekdo pelášil k okraji lesa natrhat si alespoň malý hrníček těch voňavých červených kuliček.

„Nasbírám pár jahod pro Rozárku,“ rozhodl se Křesadýlko, „určitě si na nich ráda smlsne.“

Popadl pohárek a pelášil k okraji lesa, jak nejrychleji uměl.

Měl štěstí. Bylo jich tam dosud stále dost. Skřítkové je ještě nestačili vysbírat.

„To je ale bašta! A jak krásně voní!“ zvolal spokojeně, jakmile pár jahod slupnul.

Sbírání mu šlo od ruky.

„Jednu pro Rozárku a jednu do pusy,“ smál se Křesadýlko. Tak dlouho si to opakoval, až měl pohárek i břicho plné.

„Tak... teď se natáhnou a budu se chvíli slunit. Aspoň mi už nikdo neřekne, že vypadám jako kozí sýr.“

„Safraporté... to je ale směla!“ vykřikl, sotva ulehл do trávy a pohlédl na oblohu.

Ta mezitím potemněla, jako kdyby ji někdo přemaloval tmavě šedou barvou.

„Vypadá to, že každou chvíli začne pršet,“ ušklíbl se, popadl pohárek s jahodami a začal se rozhlížet, kam by se před deštěm ukryl.

„No jasně... schovám se do ptačího krmítka!“

Na nic nečekal a už k němu uháněl. Bylo připevněno na větvi dubu rostoucího hned na okraji lesa. Naštěstí bylo prázdné. A bodejť by ne! Potraviny pro ptáčky bylo všude nadbytek. Než by řekl švec, už seděl pod stříškou krmítka i s pohárkem jahod. Akorát to taktak stihl.

Několikrát krátce zahřmělo a pak začalo lít jako z konve. Křesadýlkovi nezbývalo nic jiného než počkat, až ten liják přestane. Bohudík netrval dlouho.

Přestože dosud poprchávalo a polovina nebe nad Křesadýlkem byla ještě zatažená, z druhé strany oblohy již vykukovalo zpoza mraků sluníčko.

„Pááááni..., to je ale nádhera!“ vyjukl překvapením Křesadýlko, když se z ničeho nic objevila nad pastvinou překrásná duha. Sahala od jednoho okraje pastviny, poblíž kterého seděl, až k jejímu druhému okraji, ba ještě dále, kamsi daleko za kopec.

Jak si tak duhu prohlížel, zkoprnl úžasem. Nevěřil svým očím. Zahlédl, jak po duze vyšlapuje překrásná panenka v pestrobarevných šatičkách. Hrály všemi barvami, úplně stejnými, jaké měla duha. Také ve vlasech měla velkou duhovou

mašli. Křesadýlko na ni civěl s otevřenou pusou jako na nějaké zjevení.

„Vždyť je to duhová víla!“ udiveně vyjekl. „A koho to má před sebou? Propánajána... Vždyť jsou to beránci!“ vyvalil Křesadýlko kukadla dokořán, až mu málem vypadly z důlků.

A vskutku! Před duhovou vílou pochodovali po duze šediví kudrnatí beránci. Víla je vedla jako pastýřka někam daleko za obzor. Jakmile zmizeli za kopcem, všechno rázem zmizelo. Víla, beránci a nakonec i samotná duha.

„Panečku... ta duhová víla měla ale nádherné šaty,“ zabrblal Křesadýlko, když se konečně vzpamatoval. „To by bylo něco pro Rozárku,“ blesklo mu hlavou.

„Už vím, co udělám!“ zaradoval se. „Počkám si, až se duha objeví znovu, a kus z ní ustřihnu na šatičky pro Rozárku.“

Slezl ze stromu dolů a uháněl k Rozárčině chaloupce.

„Rozárko... Rozárko...“ halasil už zdálky, „podívej se, co jsem ti přinesl.“

„Jééé... ty jsou krásně červené. A jak překrásně voní,“ zajásala Rozárka. Než se Křesadýlko vzpamatoval, už měla několik jahod v puse.

„To je ale dobrota. Jsou sladké jako med,“ oblízla se a nabídla pár jahod Křesadýlkovi.

„Já už jsem měl. Ty jsem natrhal pro tebe.“

Rozárka se nenechala dlouho pobízet a za chvíli byl pohárek prázdný.

„Udělal jsi mi ohromnou radost. Už dlouho jsem si tak nepochutnala,“ uculila se Rozárka.

„Však ti zase ještě nějaké brzy přinesu. A k tomu něco navíc. To... to... budeš koukat, až to uvidíš!“ blekotal radostně skřítek.

„Co to bude?“ vyzvíдалa Rozárka.

„Neřeknu! Nech se překvapit!“ odvětil Křesadýlko tajemně jako hrad v Karpatech. „Teď už ale musím běžet k Čarovníčkovi.“

Budu od něho něco potřebovat,“ zasmál se spiklenecky a rozběhl se k jeho chaloupce.

„Už se těším, až budeme spolu za soumraku zavírat kytičky,“ zavolal ještě z dálky na Rozárku a nato zmizel v lese.

„Půjčil bys mi velké nůžky?“ zeptal se Křesadýlko skřítko Čarovníčka, když ho zahlédl sedět na terase chaloupky v proutěném křesle.

„Nůžky?“ překvapeně zdvihl obočí Čarovníček. „Nač ti budou?“

„To ti nemohu říci, je to tajemství,“ zahuhlal Křesadýlko.

„Ty jeden tajnůstkáři! Ale musíš mi je pak vrátit,“ řekl Čarovníček. Odběhl dovnitř chaloupky a za chvíli byl zpět i s nůžkami.

„Vrátím... vrátím...“ zablekotal Křesadýlko a rychle zastrčil nůžky do kapsy kabátu, aby si to Čarovníček náhodou nerozmyslel.

„Ty máš ale nějak naspěch! Hlavně nezapomeň na to, co jsi mi slíbil!“

„Neboj se! Jakmile je nebudu potřebovat, hned ti je přinesu,“ dušoval se Křesadýlko. „Ale nějaký ten den to může trvat,“ zatvářil se záhadně a mazal nazpět do své chaloupky.

A také to nějaký ten den trvalo. Skoro celý týden.

Ode dne, kdy vyškemral na Čarovníčkovi nůžky, každý den upřeně pozoroval oblohu. Čekal, až se nebe opět zatáhne šedivou záclonou a začne pršet.

